

TEKSTI JA KUVAT **Juho Sarajärvi**

Pienen pojan ensimmäinen metsäretki

Mieskaveritoiminta on vapaaehtoistoimintaa, jossa aikuiset miehet ovat kavereina yksin lastaan kasvattavien äitien lapsille. Toiminnan tavoitteena on antaa lapselle mahdollisuus tutustua aikuisen miehen arkeen ja elämään, esimerkiksi retkeilemällä.

Kaksi kaverusta, 29-vuotias **Roope** ja pian koulutiensä aloittava **Noah**, suihkuttelevat itseensä hyttysmyrkyä Oulussa sijaitsevan Kalimenjoen luontopolun pysäköintipaikalla. Kesäkuun päiväksi ilma on sangen viileä, joten olosuhteet useamman tunnin ulkoreippailulle ovat kunnossa. Noah vaikuttaa varustautuneen johonkin tavanomaista hurjempaan luontokohtamiseen, sillä mukaan on pakattu eväiden lisäksi myös vaahtomuovista valmistettu miekka.

Kaksikko on tuntenut toisensa jo muutama kuukauden ajan. Heitä ei yhdistä sukulaissuhde, vaan kyseessä on valtakunnallisen, Mieskaverit-nimisen vapaaehtoistoiminnan kautta syntynyt ystävyysuhde. Mieskaverit toimivat kavereina yksin lastaan kasvattavien äitien lapsille, joilla ei ole yhteyttä omaan isäänsä tai muihin miehiin.

Toimintaan tulee mukaan miehiä monenlaisista lähtökohdista, ja miesten ikähaitari on parikymppisistä aina eläkeikäisiin saakka. Osa hakee uutta sisältöä elämään omien lasten aikuistuttua, toisilla taas ei välttämättä ole juuri minkäänlaista aiempaa kokemusta lasten kanssa. Kaikkia

heitä kuitenkin yhdistää halu auttaa ja olla mukana ilman omaa miehen mallia kasvavien lasten elämässä.

Roopen kohdalla aiemmat kokemukset lasten hyväksi tehtävästä vapaaehtoistyöstä ohjasivat mukaan toimintaan.

”Toimin aiemmin lastenvahtiapuna Lapin Ensi- ja turvakodilla. Lisäksi olin mukana tukihenkilötoiminnassa. Jälkimmäisen kautta tapasin Oulun Mieskaveritoiminnan vetäjän, joka houkutteli lähtemään mukaan. Toiminta vaikutti alusta asti mielekkäältä”, kertoo Roope

Luontopolku on viiden kilometrin mittainen, mutta jo heti alkuun löytyy yhteisymmärrys siitä, että polkua kierretään jakamisen mukaan. Kyseessä on Noahin elämän ensimmäinen pitempi metsäretki, aiemmat ovat olleet esikoulussa tehtyjä tutustumisretkiä metsään.

Noah saa mukaansa kiikarit, joilla voi tehdä havaintoja ympäristöstään. Kovinakaan montaa metriä ei ehditä kulkea, kun kiikareilla tehdään tarkistus Kalimenlammen vastarannalle. Hetken tarkastelun jälkeen todetaan, ettei lammen vastarannalla ole sillä hetkellä eläimiä tai muita retkeilijöitä.

VÄSY iski välillä, mutta
onneksi silloin pääsi
kaverin reppuselkään.

NOPEASTI virtaava Myllykoski oli huikeaa katseltavaa sillalta käsin.

Polun ensimmäinen osio koostuu vanhoista pitkospuista. Noah kulkee Roopen edellä tarkkaillen pitkospuiden vierustoja. Toiveissa on havaita sisiliskoja tai sammakoita.

Pian Noahin toive toteutuu, sillä aivan pitkospuiden vieressä olevan mättään päällä loikoilee suuri ruskosammakko. Tapaus on Noahille varsin erityislaatuinen.

”En ole ikinä ennen nähnyt sammakkoa luonnossa!”

Sammakon liikkeitä jäädään seuraamaan pitkäksi aikaa, kunnes se pakenee pitkospuiden alle piiloon uteliailta retkeilijöiltä.

Sammakkokohtaaminen pyörii mielessä pitkän aikaa kävelyn jatkuessa, ja ympäristöä katsellaan nyt entistäkin tarkkaavemmin.

Mieskavereista on moneksi

Mieskaveritoimintaan hakeutuvien yksinhuoltajaäitien yleisenä ongelmana on ajankäytön rajoitteet ja vaikeudet tarjota kokemuksia, jotka yleisesti mielletään miehiseksi. Roopen ja Noahin uusi ystävyys on tuonut iloa myös Noahin äidille, **Sannalle**.

”Roopen saapuminen Noahin elämään on näkynyt jo nyt Noahin itseluottamuksen kasvamisena. Hän tuli elämäämme juuri oikeaan aikaan”, toteaa Sanna.

Roopen tuomat ilot eivät rajoitu ainoastaan erilaisiin yhteisiin puuhasteluihin,

NOAHIN elämän ensimmäinen sammakkohavainto oli ikimuistoinen tapaus.

vaan hyöty on myös henkistä. Noah on aiemmin kohdannut jonkin verran kiusaamista. Roopen myötä hän saa muuta ajateltavaa ja kivaa tekemistä turvallisen aikuisen seurassa.

Ennen Roopea Noahin lähin miespuolinen tuttu asui 100 kilometrin päässä. Hän näki isäänsä heidän asuessaan vielä ulkomailla, mutta Suomeen muuton jälkeen mieskontaktit ovat olleet vähissä. Käytän-

nössä ainoa tuttu mies oli Noahin serkkujen isä.

Roopen kanssa tekemistä on riittänyt. Kaksikko on jo ehtinyt muun muassa käymään keilaamassa, uimassa ja laskemassa mäkeä. Myös piiloleikki on ollut heille hauskaa ajanvietettä.

Mieskaveritoiminnan kaverisuhteet valikoituvat molempien osapuolien toiveiden mukaan. Tarkoituksena on löytää mahdol-

lisimman sopivat parit, jotta osapuolet saisivat toiminnasta mahdollisimman paljon irti. Roopen ja Noahin yhdistävä tekijä oli toisille sopivien luonteiden lisäksi myös hie-
man yllättävä seikka:

”Pidämme molemmat supersankareista”,
kertoo Roope.

Liikaa jännitystä taukojen pitämiseen

Retkikunta saapuu reitin ensimmäiselle laavulle. Eväiden syönti ei käy vielä mielesäkään, sillä laavu on aivan lammen rannan tuntumassa. Kirkkaassa vedessä näkee hyvin pohjaan saakka, mutta harmillisesti yhtään kalaa ei tule retkeilijöitä katsomaan. Myös sammakot taisivat olla sillä hetkellä jossain muualla.

Matka jatkuu ilman lepotaukoa. Alati vaihtuva ympäristö pitää aistit tarkkana, ja mielenkiintoiset havainnot pysäyttävät tarkastelemaan lähempää tuon tuostakin. Esimerkiksi muurahaispesän vilске on hyvin mielenkiintoista katseltavaa, kun siihen oikein kunnolla syvenny. Yksi pesän sivuista on lähes pystysuora, ja reunalta pu-
toavat muurahaiset herättävät hämmästystä Noahissa.

”Pärjäävätköhän ne?”

Tapauksen todistamisen jälkeen sammakoiden etsimisen lisäksi myös muurahais-
ten kulku on tarkkailun alla.

Lyhyen kävelyn jälkeen polun pitkospuut risteävät kulkemaan pitkästi kohti soista niemeä. Toiminnantäyteinen alkumatka alkaa hieman väsyttää Noahia, joka pääsee le-
vättämään Roopen reppuselkään. Yhdessä

MYÖS lintujen
liikkeet olivat
mielenkiintoista
tarkkailtavaa.

Itse tehty nuotio on niin iso juttu, jota katsellessa makkarat unohtuvat.

he kulkevat pitkospuiden päähän asti katselemaan lammen näkymiä.

Matkan varrella tulee vastaan useampi taukopaikka, mutta millään ei malttaisi pysähtyä. Edessä siintää aina jotain mielenkiintoista. Yksi vaikuttavimmista paikoista reitin varrella on Myllykosken ylittävä pitkä silta, jonka alla vesi virtaa kovaa vauhtia. Veden virtausta katsellessa vierähtää pitempi tovi, kunnes matka jatkuu jälleen. Välillä omin jaloin, välillä kaverin reppuselässä, mutta koko ajan hymy kasvoilla.

Noin kolmen kilometrin kohdalla retkue

saapuu Myllykosken laavulle. Noah ryhtyy ensitöikseen sahaamaan lähistöltä löytynyttä suurta puupölkkyä, mutta hetken rehkinän jälkeen hän päättää tyytyä paikan päältä löytyviin valmiisiin polttopuihin.

Kyseessä on Noahin elämän ensimmäinen itse sytyttämä nuotio. Puut asetellaan huolellisesti, ja tuli syttyy ensi yrittämällä. Mukana on makkaraa, mutta ne jäävät loppulta reppuun. Itse tehty nuotio on niin iso juttu, jota katsellessa makkarat unohtuvat.

Retki alkaa olla paketissa. Laavulta olisi mahdollista jatkaa loppuosuus takaisin lähtöpisteelle, mutta yhdessä tuumin päätetään kutsua kyyti hakemaan laavun läheiseltä parkkipaikalta.

Kyyti saapuu nopeasti paikalle, ja Noah haluaa hoitaa yhä loimuavan tulensa asianmukaisesti loppuun asti. Hän lähtee hakemaan Roopen kanssa tyhjään pulloon vettä muutaman metrin päässä virtaavasta Myllykoskesta, ja kaataa retken aikana useaan otteeseen hämmästelyn kohteena olleen kosken veden ensimmäisen nuotionsa päälle. Tarkasti hän katsoo, ettei nuotio jää kyttemään.

Ylpeänä hyvin hoidetusta työstä kaksikko lähtee kävelemään kohti läheistä pysäköintialuetta ja ensimmäisen yhteisen retken päätöstä. Vastaus kysymykseen uuden retken mahdollisuudesta tulevaisuudessa tulee kuin yhdestä suusta:

”Ihan varmasti”. ✖

ENSIMMÄISEN oman
nuotio loimutessa
makkaranpaistokin
unohtui tyytiin.